

Arrest

nr. 293 945 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN en J. PAQUOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 mei 2022. Op 31 mei 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 2 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U bent een Eritrees staatsburger en van origine Tigrinya. U bent in 1999 geboren in Merhano in Eritrea. Toen u vijf jaar was trok uw familie naar Addis Abeba in Ethiopië. U liep er tot de 10de graad school waarna u werkte als huismeid. Via vrienden leerde u [M.O.M.] (O.V. xx) kennen die als vluchteling in Malta verbleef. In 2019 reisde u naar Europa en kwam u in Griekenland terecht waar u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. U verbleef op het eiland Lesbos in het kamp Moira. In september 2020 was er een brand en diende u 15 dagen op straat te leven. Hierna verbleef u in Athene. U had er sociaal-economische problemen. In mei 2022 kwam uw partner naar Athene waar u verbleef bij een vriendin. Jullie kwamen naar België waar jullie op 31/05/2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u enkele foto's voor m.b.t. de brand in het kamp Moira. U bent ondertussen zwanger en legt hieromtrent ook een medisch attest van voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit dd. 01/06/2022; CGVS p. 3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en

Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken (CGVS p. 5) dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting, en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-5; DVZ Verklaring pt. 33) dat u in december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende op het eiland Lesbos. U verbleef er hierna 2 jaar in het kamp Moira. Ten gevolge van een brand in september 2020 diende u het kamp te verlaten en leefde u er 15 dagen op straat. Hierna werd u op kosten van de Griekse overheid ondergebracht in het hotel Viktoria nabij Athene. U had er weliswaar een plaats om te leven, te slapen en zich te wassen maar het eten was niet lekker. Tijdens uw verblijf werd er u door de bevoegde autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Na 5 maanden diende u het hotel te verlaten en trok u naar Athene. U kreeg er van de overheid woonst noch geld noch eten. U leerde er een Eritrees meisje kennen bij wie u gratis mocht inwonen. Via haar kon u 1 maand werken zodat u wat geld zou hebben om te eten. In maart 2022 verkreeg u een Grieks reisdocument. Uw partner kwam in mei 2022 naar Athene en verbleef bij u waarna jullie eind mei 2022 naar België kwamen. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. U stelt weliswaar (CGVS p. 8) dat u nu zwanger bent en vraagt zich af dat indien u zou terugkeren naar Griekenland waar u zou slapen en eten, dat u een huis nodig heeft en niemand u dit zal aanbieden. Er moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3) dat u er tot aan uw vertrek in mei 2022 bij uw vriendin in Athene gratis kon inwonen. Ook toen uw man afkwam kon hij er gratis verblijven. Toen jullie het besluit namen om naar België te komen, blijkt uit uw verklaringen dat jullie de woonst van uw vriendin niet dienden te verlaten en dat jullie bij haar konden blijven leven. In zoverre u erop wijst dat u nu een gezin vormt met binnenkort een kind, licht u niet toe en toont u niet in het minst aan hoe dit enige impact zou hebben op uw situatie en die van uw partner en kind als begunstigden van internationale bescherming in respectievelijk Griekenland en Malta. U maakt hiermee namelijk geenszins, laat staan in concreto aannemelijk dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn en dat u er niet langer beroep op zou kunnen doen. Aangezien u en uw partner een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in twee andere lidstaten van de E.U., en jullie nu een kind verwachten, kan ook redelijkerwijze verwacht worden dat jullie zich grondig zouden informeren hoe jullie in één van de lidstaten waar jullie een internationale beschermingsstatus genieten zich zouden kunnen herenigen als gezin. Uit uw verklaringen blijkt hieromtrent (CGVS p. 7) dat u niks heeft ondernomen. Uw motivatie dat u niet voor uzelf kon voorzien laat staan voor een gezin is uiteraard onafdoende, temeer dat zoals hieronder zal worden aangetoond u niet oprecht bent over welke persoonlijke documenten u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikte en waarmee u toegang kon verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee

u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. Uw partner verklaart (CGVS partner p. 6) niet te weten of gezinshereniging in Griekenland mogelijk was, dat hij er enkel heen ging voor tien dagen met het doel samen met u naar België te komen. Er moet ook vastgesteld worden dat uw partner heel onwetend is omtrent de mogelijkheid op gezinshereniging in Malta. Hij stelt dat gezinshereniging er onmogelijk is maar heeft nooit concreet zelf een aanvraag hiertoe ingediend, hij baseert zich immers op een aanvraag van een vriend die werd geweigerd. Overigens blijkt uit zijn verklaringen hieromtrent dat de bevoegde autoriteiten diens vriend zeiden dat gezinshereniging in zijn geval voor het moment niet mogelijk was maar misschien in de toekomst wel zou kunnen, waaruit aldus blijkt dat er weldegelijk gezinshereniging mogelijk is in Malta. Gevraagd o.b.v. welke wettelijke regels de aanvraag van zijn vriend werd geweigerd, stelt uw partner dit niet te weten. Hij weet evenmin of er bepaalde voorwaarden zijn waaraan een verzoeker om gezinshereniging moet voldoen om hiervoor in aanmerking te komen. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat u en uw partner de nodige stappen ondernemen om jullie rechten uit te oefenen in Griekenland en/of Malta, om er jullie leven op duurzame wijze vorm te geven, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee jullie in die lidstaten zouden worden geconfronteerd. In dit verband moet immers worden opgemerkt dat het vermoeden dat de grondrechten van u en uw partner als begunstigde van internationale bescherming in respectievelijk Griekenland en Malta geëerbiedigd worden, en jullie er dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen, uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen. Het gegeven dat jullie binnenkort een gezin zullen vormen met een kind, doet hieraan géén afbreuk, aangezien jullie niet aantonen dat dit het jullie dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Zoals gezegd bent u ook niet oprecht over welke persoonlijke documenten u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikte. U stelt immers voor het CGVS (p. 3-4) dat u er geen Griekse verblijfsvergunning (ADET) had en er enkel een reisdocument kreeg nadat u akkoord was gegaan het land te verlaten. Eerder verklaarde u bij de DVZ (Bijkomende vragen M-status Griekenland) dat u er weldegelijk een Griekse verblijfsvergunning (ADET) had. Bij confrontatie bleef u aanvankelijk bij uw beweringen (CGVS p. 7). Bij verdere confrontatie stelt u dat u er wel een identiteitskaart had, dat die geldig was voor 3 jaar, maar niet weet of dit een verblijfsvergunning was. Deze beweringen kunnen uiteraard niet worden aanvaard. U stelde immers aanvankelijk in Griekenland enkel een reisdocument te hebben gehad. Gelet op uw beweerde sociaal-economische problemen die u er zou gekend hebben, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zou weten of u al dan niet een dergelijk Grieks verblijfsdocument had. Meer nog, u stelt immers zelf (CGVS p. 4 & 7) dat immigranten die in het bezit zijn van een verblijfsdocument toegang hebben tot financiële steun en woonst, dat ze dan mogen werken en een huis huren, dat als men dit document er niet heeft men er niks kan doen, en dat vluchtelingen die hiervan in het bezit zijn werken, een eigen huis hebben, en een goed leven hebben. Wegens een manifest gebrek aan geloofwaardigheid en duidelijk gebrek aan medewerking door het doelbewust verzwijgen van of verstrekken van incorrecte of onvolledige gegevens met betrekking tot relevante gegevens in dit verband, verhindert u aldus het CGVS om zich een betrouwbaar beeld te vormen van uw reële persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde in Griekenland. Dit wordt verder bevestigd in de vaststelling dat u bij de DVZ (Bijkomende vragen M-status Griekenland) vooral aanhaalde dat u in Griekenland geen toegang had tot medische voorzieningen, terwijl u hierover niks rept voor het CGVS (zie CGVS p. 6, vraag 1 & 2), hetgeen verder uw algehele oprechtheid ondermijnt. De door u voorgelegde foto's tonen de brand in het kamp Moira aan, hetgeen niet wordt betwist maar niet aantoont dat u daar toen aanwezig was. Uw verklaring (CGVS p. 5) dat u deze foto's zelf heeft genomen weet ook niet te overtuigen. Op 1 foto staat AFP vermeld, hetgeen erop wijst dat de auteur van de foto werkt bij dit internationaal persagentschap. Op 3 andere foto's zijn de gezichten van de mensen erop niet herkenbaar gemaakt. U ontkent echter dat u bepaalde foto's op deze wijze heeft gemanipuleerd, waardoor moet besloten worden dat u ook hiervan niet de auteur bent. Ook deze vaststelling is niet bevorderlijk voor uw algehele oprechtheid. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Het verzoek van uw partner [M.O.M.] (O.V. xx) werd door het CGVS eveneens nietontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 en 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 20, 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4.3, 17, 20 (en volgende), 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn 2011), van de artikelen 10, 23, 33, 38, 46 en 47 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) en van de rechten van verdediging en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

2.2. Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de rechten van verdediging en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte stelt verzoekende partij dat haar advocaat op 5 september 2022 om het administratief dossier verzocht heeft, met de vermelding dat haar verzoek dringend was, en dat het CGVS haar een onvolledig dossier bezorgde (zonder kopie van de interviews met DVZ). Gezien de korte termijn diende verzoekende partij het beroep in te stellen zonder toegang te hebben tot alle elementen van het dossier, wat nadelig is voor haar en uitsluitend te wijten is aan de nalatigheid van verwerende partij. Zij besluit dat hierdoor de rechten van verdediging, de procedure op tegenspraak en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte geschonden zijn.

2.3. Vervolgens gaat verzoekende partij in op haar kwetsbare profiel onder verwijzing naar arresten van de Raad. Zij stelt dat in de bestreden beslissing haar bijzondere procedurele noden niet beoordeeld worden terwijl zij een jonge vrouw is die ten tijde van het persoonlijk onderhoud 5 maanden zwanger is. Bovendien gaat het CGVS volgens haar over tot een zeer strenge analyse van haar verklaringen in de veronderstelling dat zij onoprecht handelt waarbij het CGVS zich niet verplaatst in haar situatie in Griekenland, namelijk zonder familie, zonder baan, zonder degelijke huisvesting en zonder de taal te begrijpen. Het CGVS had zich soepel moeten opstellen ten aanzien van haar verklaringen zonder aan te nemen dat zij oneerlijk was. Zij benadrukt nogmaals dat haar kwetsbare profiel als zwangere vrouw (binnenkort moeder van een jong kind) onmiskenbaar is en dat haar gezondheid en die van haar kind in gevaar zullen komen. Zij verwijst vervolgens naar het AIDA-rapport met betrekking tot de gezondheidszorg in Griekenland en besluit dat het CGVS niet op geldige wijze rekening gehouden heeft met haar gezondheidstoestand bij de beoordeling van het risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland.

2.4. Verzoekende partij gaat in een volgend onderdeel in op het verschil in behandeling tussen vluchtelingen en Griekse onderdanen en het feit dat het CGVS zich beroept op het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten om aan te nemen dat de situatie in Griekenland in overeenstemming is met internationale verdragen. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie en stelt dat de relevante documenten betreffende de situatie in Griekenland geanalyseerd dienen te worden. Zij stelt dat er in Griekenland duidelijk sprake is van discriminatie tussen vluchtelingen en Griekse burgers en verwijst hiervoor naar verschillende rapporten die onder meer de toegang tot sociale bijstand, medische zorg, huisvesting en integratievoorzieningen in Griekenland bespreken. Zonder rekening te houden met deze actuele informatie bevestigt het CGVS dat verzoekende partij met haar pasgeboren kind in het huis van een vriendin in Athene kan gaan wonen, echter kan het CGVS niet redelijkerwijs concluderen dat de door de Griekse autoriteiten geboden bescherming doeltreffend is aangezien de aan haar geboden

oplossing zou bestaan uit het “kraken” bij een kennis net om deze tekortkomingen te compenseren. Zij concludeert dat de Belgische autoriteiten verzoekster de vluchtelingenstatus dan ook niet kunnen weigeren op basis van het feit dat zij reeds bescherming zou genieten in Griekenland.

2.5. In een volgende onderdeel gaat verzoekende partij in op haar eigen situatie alsook de algemene situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland. Zij stelt dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van vluchtelingen in Griekenland, terwijl het aan het CGVS was om de mogelijkheden voor verzoekende partij om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten. Opnieuw verwijst verzoekende partij naar verschillende rapporten en arresten die de situatie in Griekenland beschrijven. Ze besluit dat België er niet onkundig van mag zijn dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van extreme materiële ontbering terecht zal komen en dat zij geen beroep zal kunnen doen op de bijstand van de Griekse autoriteiten.

2.6. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- Mail van verzoeksters raadvrouw aan het CGVS van 8 december 2022;
- RSA, “*Beneficiaries of international protection in Greece access to documents and socio-economic rights*”, maart 2022;
- HRW, “*Greece. World report 2021: Events of 2020*”, 16 september 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 10 juli 2023 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's in waarin zij nieuwe documenten voorlegt, meer bepaald de geboorteakte van haar dochter Siham, om haar kwetsbare profiel nogmaals aan te tonen, alsook actuele rapporten neerlegt met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en hiervan de weblinks vermeldt.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 3 juni 2020 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, map 8, EURODAC marked hit). De verzoekende partij verklaart dat zij niet (langer) over een verblijfsvergunning beschikt (notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en 7). Indien verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikt heeft in het verleden is deze op heden hoe dan ook vervallen.

De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de vluchtelingenstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Haar eventuele verblijfsvergunning is echter wel vervallen.

4.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.4. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij en haar pasgeboren dochter in geval van terugkeer naar Griekenland terecht zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en dat zij zich niet (langer) zal kunnen beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland. Zij benadrukt haar precare situatie als jonge, alleenstaande moeder van een pasgeboren kind.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “*ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.*” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

4.5. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekende partij heeft verschillende actuele rapporten bijgebracht opgesteld door gespecialiseerde organisaties. Deze rapporten belichten en bespreken de situatie van begunstigen van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland.

De bijgebrachte algemene landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van geldige verblijfsdocumenten –

worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.6. *In casu* ligt de situatie voor van een jonge moeder met een pasgeboren dochter. De vader van het kind heeft internationale bescherming in Malta gekregen. Volgens haar verklaringen heeft zij in Griekenland twee jaar in het kamp Moira op het eiland Lesbos verbleven en is zij vervolgens naar Katherina (in de buurt van Athene) getrokken als gevolg van een brand in het kamp, waar zij vijf maanden in een hotel verbleef. Toen zij het hotel diende te verlaten is zij naar Athene gegaan waar zij haar internationale beschermingsstatus bekomen heeft. Echter kreeg zij daar geen eten, onderdak of financiële steun waardoor ze besloot Griekenland te verlaten. Op 29 mei 2022 kwam verzoekende partij aan in België.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “*bijzonder hoge drempel*” bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met

onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Zelfs aangenomen dat het rapport dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke persoon die internationale bescherming kreeg toegekend in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest, dan blijkt uit haar verklaringen en de ondersteunende rapporten wel dat statushouders zich in Griekenland in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid, economische uitbuiting en allerlei belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot de gezondheidszorg.

In dit verband herinnert de Raad er ook aan dat specifiek wat betreft minderjarigen het Europees Hof voor de rechten van de mensen geoordeeld heeft dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, 119). De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van een statushouder, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

Bij de beoordeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming dient rekening gehouden te worden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. *In casu* wordt namelijk niet ontkend dat verzoekende partij een jonge (24 jaar oud) moeder is van een minderjarig kind geboren in februari 2023. Bij een terugkeer naar Griekenland zal de verzoekende partij aldus zorg moeten dragen voor haar pasgeboren kind. De verzoekende partij zal hierdoor, meer dan tijdens haar eerdere verblijf in Griekenland het geval was, aangewezen zijn op medische en sociale hulp vanwege de Griekse overheid, terwijl de zorg voor haar kind ook des te meer noodzaakt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland snel toegang heeft tot een adequate huisvesting, aangepaste voeding en de nodige sanitaire voorzieningen. Gelet op de gewijzigde specifieke situatie van de verzoekende partij en gelet op de voorliggende informatie waaruit blijkt dat de toegang tot socio-economische en medische hulp niet zonder problemen verloopt, is de Raad van oordeel dat moet worden nagegaan of de verzoekende partij en haar minderjarig kind in staat zijn om zich bij een terugkeer naar Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en om er in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partij is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS